

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**Redactor-proprietar: **I. S. CODREANU**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Inalta Curte de Casație

Licențiat în Drept și științe de Stat
Avocat**ABONAMENTUL**

Pe an, în România, cu Tabla, . . . 45 lei
6 luni 20 „
3 luni 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

**Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet**

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația

București, **CALEA RAHOVEI**

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98

**Rugăm pe d-nii abonați cari au de făcut
modificări la adresele d-lor, să bine-voiescă a
ne trimite adresa exactă, întrucât urmează a
se tipări benfiele pentru expedierea ziarului.**

Rugăm stăruitor pe onorații noștri abonați din provincie ca
abonamentele datorite să le achite numai prin mandat poștal
direct la Redacția ziarului *Curierul Judiciar*, pe numele d-lui
Codreanu, proprietarul ziarului, singurul în drept a face în-
casările, iar cei din capitală să plătească ea și până acum
vecheliul nostru încasator *Tudoroiu* sau ajutorului său *C. Pet-
culescu*.

S U M A R— Ion Kalinderu, (Necrolog) de d-l profesor *I. Tanoviccau*;
JURISPRUDENȚA— Casație s. II: *Regulamentul de competență cerut de d-l Pro-
curor general al Curții de casație în cauza Anastase Enache* (Contra-
vențiunile la regulamentele comunate, cum ar fi un regulament
pentru fabricarea și vânzarea pâinii, se pedepesc conform art.
385 al. 9 c. p. și sunt date în competența judecătorului de pace
de a fi judecate conform art. 51 l. j. p.);— Casație s. III: *Ministerul de finanțe cu Maior T. Pamfilu*
(Sporul de doi ani acordat prin legea pensilor din 1 Aprilie 1913
pentru completarea a 35 ani de serviciu, se aplică nu numai
ofițerilor cari ies la pensie după legea actuală, ci și aceluia cari
beneficiază de dispozițiunile legii pensilor militare din 1889);— Consiliul permanent de revizuire: *Soldatul complexăș Grin-
berg Mendel, condamnat pentru insulta superiorului, prin scrieri*
(Tribunalele militare au competența de a judeca atât faptele cu
caracter militar cât și infracțiunile de drept comun și delictele
politice și de presă săvârșite de către justiabili de aceste tribu-
nate. — Consiliul permanent de revizuire este în drept ca exami-
nând faptele, să constate că bine Consiliul de războiu a calificat
de insultă faptul săvârșit, întrucât intrunește toate elementele
acestui delict);— Tribunalul Drohovi: *Vásile Axinte cu Avram Barasch ș. a.*
(Evreei neputând dobândi imobile rurale în România, n'au exer-
cițiul acțiunii posesorii pentru atari imobile);— Curtea de apel din Liège: *Testamentul care cuprinde un
legat făcut unei persoane necerte trebuie să fie anulat, cu o Notă.***rezumatele Jurisprudenței Curții noastre de Casație**— *Casație s. I: No. 1:* Motivarea hotărârilor. — Inserarea pro-
bleme prezentate de părți și arătarea că din ele rezultă dovada
acțiunii. — Dacă aceasta poate constitui o motivare în sensul cerut
de lege.— *Casație s. II: No. 1:* Bănci populare. — Sustragere de fon-
duri. — Delict dat în competența judecătorilor de pace. — Art. 17 l.
băncilor populare; *No. 2:* Denunțare calomnioasă. — Intențiunea
de a calomnia. — Chestie de fapt; *No. 3:* Ultraj. — Magistrat sta-
giar. — Proces-verbal prin care el constată ultrajul. — Neadmisibili-
tatea combaterii prin martori. — Art. 54 al. 2 legea judec. de pace.— *Casație s. III: No. 1:* Licențe. — Brevet. — Exercițarea o-
merului de băuturi spirituoase fără a poseda mai întâi brevetul. —
Contravenție. — Art. 1 și 20 l. licențelor; *No. 2:* Fonciar. — Imobile
prin încorporație. — Conducte de țigeli. — Instalarea lor în pământ de
către arendaș. — Art. 469 c. civil.— Căutarea paternității după legea din 16 Noembrie 1912,
de Albert Wahl, Bibliografie de d-l *Teodor N. Mandrea*.

Ion Kalinderu

Moartea lui Ion Kalinderu a fost regretată de
multă lume și cu drept cuvânt. El a făcut mul-
tora bine, nimănuia rău, fiindcă erea un om bun
în toată acceptarea cuvântului.

Figură foarte curioasă acest Ion Kalinderu.

În o țară în care onorurile mari aduc și onorarie
în aceeași proporțiune, el n'a umblat după onoruri
și mai puțin încă după onorarie. În țara în care
în regulă generală cei mari iau plată fără munca,
Ion Kalinderu din contra luase obiceiul de a munci
fără plată. În România țara binecuvântată a oame-
nilor neexacti la îndeplinirea îndatoririlor plătite,
regretatul dispărut formă un contrast prin înde-
plinirea conștiințioasă a multiplelor sale îndatoriri
neplătite.

Și apoi era și politicoș. Lucru iarăși foarte rar
în țara noastră, cei mici ne preaștiind ce e po-
liteșea, iar cei mari ne prea fiind amatorii acestei
calități a vechii Franțe.

Se mai spune că omul acesta erea un spirit
de elită și o inimă de aur? Să spun că erea un
bun patriot, un om de o cinste și desinteresare rară?

Dar nu pentru a face panegiricul lui Ion Ka-
linderu, atât de bine făcut de mulți alții, am luat
condeiul ca să scriu acest articol.

Ceia-ce voesc, singurul lucru care se potrivește
cu caracterul juridic al revistei în care scriu, este
personalitatea juridică a lui Ion Kalinderu.

Și aici iarăși nu mi-e în gând a face o expunere
critică a activității juridice a ilustrului dispărut,
care nu se poate face în graba condeiului, câteva
zile după neașteptata lui moarte. Eu voesc numai
să arăt că acest om devotat binelui public, care
în tot decursul lungii sale vieți a lucrat cu atâta

răvnă pentru propășirea neamului românesc, a fost un jurist, format la marea școală a științei dreptului, și a rămas până la sfârșitul vieții sale cu respect pentru această nobilă și sfântă știință. Acum mai ales, în țara noastră, când pentru diferite motive, pe care nu am să le analizez aici, a ajuns ca pentru unele persoane, juriștii să fie considerați ca o plagă a societății românești, este bine cred, să arătăm că Ion Kalinderu, acest om corect, care atât de mult a lucrat pentru țară, a fost jurist, și a considerat ca o cinste a sa până în ultimul moment, calitatea lui de om de legi.

Ion Kalinderu a făcut studiile la Facultatea de drept din Paris de unde s'a întors în 1865, cu titlul de doctor în drept. A intrat în magistratură și în puțin timp a ajuns consilier la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Pe când era consilier la Curtea de apel din București, în 1871, a fost numit în comisiunea de revizuire a Codicelui penal și a luat parte la marea modificare a Codicelui penal din 17 Februarie 1874. În comisiune erau mai multe persoane, din care puțini se mai află astăzi în viață, anume: D. P. Vioreanu, procuror general al Curții de Casație și Grigore Păucescu, procuror de secțiune la aceeași curte, Ștefan Iorgulescu secretar general al Ministerului de justiție, Grigorie Triandafil, prim-președinte, P. Borș, procuror general, Ion Kalinderu și Sc. Ferechide, consilieri, toți dela Curtea de apel din București, și în fine Ion Lahovari și Ion Câmpineanu, avocați.

E inutil să arăt serviciile pe care le-a făcut comisiunea de revizuire a codicelui penal din 1871; în rezumat voi spune că una din principalele reforme a fost corecționalizarea unor crime ca branceruta frauduloasă, furturile calificate și delapidarea de bani publici, crime pentru care vinovații mergeau aproape siguri la achitare fiind judecați de jurați. După legea din 17 Februarie 1874, multe din aceste infracțiuni dacă n'au dispărut, dar cel puțin s'au împușinat considerabil, astfel mai cu seamă infracțiunea de delapidare de bani publici a devenit foarte rară.

Ion Kalinderu rămâne încă mult timp în magistratură, unde grație științei și integrității sale era desigur destinat să ajungă la demnitatea de președinte, dacă chemat de încrederea guvernului ca să îndeplinească o importantă misiune, res-

cumpărarea căilor ferate, nu ar fi fost silit să-și sfârșie frumoasa lui carieră de magistrat la care atât de mult a ținut.

Că Ion Kalinderu a ținut la cariera de magistrat și că a regretat în toată viața lui că a părăsit magistratura, aceasta multe persoane, între care și subscriitorul acestor linii, o știu chiar dela ilustrul defunct.

Imi spunea odată, și desigur că a spus-o și altora, că într'o zi vorbind cu M. S. Regele, despre rostul vieții sale, i-ar fi spus cam aceste cuvinte arătând portretul M. Sale.

— Sire, știți cât de mult țin la M. V., care pentru mine a devenit un cult, însă de câteori văd uniforma mea de magistrat simt o strângere de inimă, fiindcă în sufletul meu a rămas iubirea carierii de magistrat.

În realitate Ion Kalinderu a rămas în sufletul său magistrat, până la finele vieții, și de aceea nu fără emoțiune am văzut pe catafalcul său toca roșie de consilier al Curții de casație pusă desigur după dorința defunctului. Ca și militarul îmbătrânit sub uniformă, care cere ca să intre în pământ în costumul pe care cu drag l'a purtat în timpul activității sale, tot astfel și Ion Kalinderu a voit să fie îngropat cu costumul de magistrat.

Ce mai frumos omagiu putea aduce acest om de bine științei dreptului în general, și magistraturii în special?

Și de aceea avem dreptul și datorica, ca precum dânsul a revendicat calitatea de om de legi, tot astfel și noi lumea juridică să-l revendicăm ca al nostru și să ne fălim cu dânsul.

În modul acesta vom dovedi că precum în trecut juriștii mari ca Bosianu, Costa-Foru, Boerescu și alții au fost printre fruntașii regenerațiunii noastre și au contribuit foarte mult la propășirea neamului, tot astfel și astăzi sunt juriști de valoare care aduc prinosul lor de muncă pe altarul patriei.

Că Ion Kalinderu deși avându-și împărțita activitatea în multiple direcțiuni, rămăsese inima lui mai mult jurist, rezultă și din cuvintele pe care mi le-a spus ultima dată când am avut fericirea să vorbesc cu dânsul. În ziua de 3 Noiembrie trecut, venind să-mi întoarcă o vizită și văzând la mine în sala de mâncare vre-o două zeci de copii mici, prieteni ai copiilor mei, mi-a exprimat

cu înduioşare durerea pe care o simte de a nu mai putea să aibă ca mai înainte îngrijirea sa asupra copiilor din Institutul Otetelişeanu de la Măgurele, «fiindcă aceia—zicea dânsul—erau copii şi mângăerea mea, neavând ca d-ta fericirea să am copii mei».

Când l'am întrebat de ce nu mai poate îngriji acel institut la a cărei întemeiere atât de mult a contribuit, dânsul mi-a răspuns :

— Nu ştii că sunt demisionat de la Academie, şi că nu mai mă amestec în afacerile Academiei ?

Mult mă doare lucrul acesta, dar ceiace e mai greu pentru mine, este despărţirea de Institutul Otetelişeanu, pentru care lucrăm cu atâta dragoste.

— Sunt oare indiscret, întrebându-vă, pentru ce aţi demisionat de la Academie ?

— Pentru multe motive, între care mai ales, fiindcă vedeam cât de nesocotit eră cuvântul meu deşi mult am lucrat pentru Academie. Aşa de exemplu când am voit să se introducă în Academie *jurisţii de valoare ai ţării noastre, sau jurisţi streini ca membrii onorari*, am întâlnit o împotrivire atât de violentă în unii din membrii Academiei, *incât eu care nu uit că sunt jurist*, am fost adânc jicnit în sufletul meu şi m'am gândit că locul meu nu mai este acolo.

Aceste cuvinte arată cât de mare eră iubirea lui Ion Kalinderu pentru jurişti, şi de aceia am crezut că o revista juridică are datorie de a exprima regretele sale profunde pentru dispariţiunea omului eminent care a iubit şi a onorat ştiinţa dreptului în ţara noastră. Iar subscriberul acestor linii, nici odată nu va uita că acum 17 ani, Ion Kalinderu fără să-l cunoască i-a deschis porţile Academiei române, făcând un binevoitor raport asupra modestei sale activităţi ştiinţifice. Ca om şi ca jurist, scrisese mele sunt un slab omagiu al recunoştinţei şi respectului ce totdeauna am simţit pentru acest om de bine **I. TANOVICIANU**

INALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE S. II

Audienţa de la 17 Septembrie 1912

Preşedinţia d-lui I. DUCA consilier

Generarea făcută de d-l Procuror depe lângă Inalta Curte de casaţie şi justiţie de a se regula competenţa în cauza lui Anastasie Enache

Regulament comunal. — Contravenţie de simplă poliţie. — Competinţa judecăt. de pace — art 385 al. 9 cod. pen. şi 51 l. j. p.

Contravenţiunile la regulamentele comunale, cum ar fi un regulament pentru fabricarea şi vânzarea pâinei, se pedepseşte conform art. 385

al. 9 c. p. şi sunt date în competenţa judecătoreului de pace de a fi judecate, potrivit art. 51 l. j. p.*).

Decizia 2195/912. — Regulată competenţa în cazul lui Anastasie Enache după cererea făcută de d-l Procuror General de pe lângă Inalta Curte.

Curtea,

Ascultând pe d-l Procuror ^{M.} Vidraşcu în concluziuni pentru trimiterea afacerii la Judecătoria de ocol;

Deliberând.

Având în vedere că Anastasie Enache a fost dat în judecată pentru contravenţiunea la regulamentul elaborat de primăria comunei Tândărei pentru fabricarea şi vânzarea pâinei. Judecătoria ocolului rural Tândărei din jud. Ialomiţa. prin cartea sa de judecată cu No. 737 din 1911. îşi declină competenţa a judeca procesul, pe motiv că contravenţiunea în chestiune ar fi una din ce'e ce cad în competenţa tribunalului corecţional;

Că tribunalul Ialomiţa la rândul său. prin sentinţa No 1354 din 1912, îşi declină deasemenea competenţa, motivând că contravenţiunea în chestiune cade în competenţa judecătorei de ocol;

Că ambele aceste hotărâri rămânând definitive şi cursul justiţiei fiind întrerupt, această Inaltă Curte este chemată spre a pronunţa un regulament de competenţă; Considerând că se constată din actele aflate în dosarul cauzei, că faptul ce se impută lui Anastasie Enache este o simplă contravenţiunea la un regulament comunal care se pedepseşte de art 385 al IX din c. penal şi conform art 51 din legea jud. de ocoale. sunt de competenţa judecătorilor de ocol a le judeca;

Pentru aceste motive, Curtea reglează competenţa etc.

INALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE S. III

Audienţa dela 5 Noembrie 1913

Preşedinţia d-lui I. DUCA Preşedinte
Ministerul de finanţe cu Maior Teodor Pamfilii

Pensie militară. — Sporul de 2 ani acordat prin legea din 1 Aprilie 1913, pentru completarea a 35 ani de serviciu. — Dacă profită de această dispoziţiune şi ofiţerii cari beneficiază de legea din 1889. — Soluţie afirmativă. — (Art 2 § 3 din legea pensiilor).

Dispoziţiunile art. 2 § 3 din legea pensiilor, astfel cum s'au modificat la 1 Aprilie 1913 prin care se acordă un spor de cel mult doi ani ofiţerilor demisionaţi, pentru completarea a 35 de ani de serviciu, se aplică nu numai ofiţerilor cari ies la pensie după legea actuală, ci şi acelor cari beneficiază de dispoziţiunile legii pensiilor militare din 1889.

Decizia 433/913. — Respins recursul făcut de Ministerul de finanţe contra deciziei Curţii de apel din Galaţi, s. II, No. 98/913, dată în proces cu Maior Teodor Pamfilii.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier P. Ionescu:

Pe d-l avocat Al. Zeuceanu în dezvoltarea motivelor de casare; şi

Pe d-l avocat Eugeniu D. Ionescu în combateri;

Deliberând.

Asupra motivului de casare:

«Violarea art 2 § 1 lit. d din legea generală de pensii, greşită aplicaţiune a art 2 § 3 ultimul aliniat din aceeaşi lege şi exces de putere».

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 2/913, pag. 24.

«D-l Maior T. Pamfilii a cerut și obținut regularea drepturilor sale la pensune în conformitate cu dispozițiunile art 2 § 1 din legea generală de pensuni, ca unul care a făcut campania din 1877-78».

«Pensiunea d-sale s'a scotit în baza art. 2 § 1 după legea pensiunilor din 1889, cu toate consecințele ei».

«Curtea de apel reformează deciziunea comisiei de pensuni și îi acordă o pensune mai mare adăugând un număr de doi ani neserviți efectiv, întemeindu-se, pentru aceasta pe dispozițiunile art 2 § 3 din lege; se uită însă că aceste dispozițiuni sunt create de legea actuală pentru ofițerii cari es la pensune după legea actuală, iar nu pentru ofițerii, cum este în speță Maiorul Pamfilii care rămâne sub regimul legii anterioare, în care nu se prevedea vreo dispozițiune de natura celei aplicată de Curtea».

«Prin acest mijloc, Curtea aplică Maiorului Pamfilii două legi și îi acordă două excepții, a căror aplicațiune simultană este imposibilă, pentru că ele se aplică fiecare la câte o categorie specială de funcționar».

«Astfel se violează textele arătate și se comite și un exces de putere».

Având în vedere că din decizia supusă recursului se constată că Maior Th Pamfilii, intimat în recurs, a făcut apel contra deciziunii No 443 din 9 Mai 1913 a comisiei pentru constatarea și regularea drepturilor la pensie, prin care i s'a recunoscut, cu începere dela 1 Aprilie 1913 un drept de pensie de lei 441 bruto pe lună pentru 33 ani serviți în armată adică 74% din media soldei ce a avut în ultimii doi ani de serviciu pentru 25 ani, plus 1/60 din aceeași medie pentru fiecare din cei opt ani serviți peste acest din urmă termen, susținând că rău comisiei n'a ținut seamă în calcularea pensiei sale de modificarea legii pensiilor din 1 Aprilie 1913, care prin aliniatul final adăogăat la paragraful 3 de sub art 2 prevede că ofițerilor demisionați sau puși din oficiu în retragere pentru infirmități în caz când nu vor avea 35 ani de serviciu li se vor spori anii de serviciu până la maximum de 2 ani și numai până la completarea acestui termen la care Ministerul de finanțe prin reprezentantul său a obiectat că intimatului nu i se poate acorda acest spor, de oarece dânsul, ca unul ce a făcut campania din 1877-78, a fost înscris la pensie pe baza dispozițiunilor de excepție prevăzute de art 2 § 1 litera d, adică în baza legii pensiilor militare din 1889, așa că beneficiind deja de dispozițiunile de excepție prevăzute de această lege, modificările din actuala lege a pensiilor nu'l pot profita de oarece ele sunt create pentru ofițerii care es la pensie după legea actuală;

Că Curtea de apel din Galați judecând procesul, a admis apelul intimatului Maior Pamfilii asupra acestui punct, i-a majorat anii de serviciu încă cu doi și i-a recunoscut, cu începere dela 1 Aprilie 1913, un drept de pensune de 458 lei bruto pe lună, adică 75% din media soldei ce a avut în ultimii doi ani de serviciu pentru 25 ani, plus 1/60 din această medie pentru fiecare din cei 10 ani serviți peste term-nul de mai sus;

Având în vedere că după modificarea făcută, prin legea dela 1 Aprilie 1913 articolului 2 alin. 3 din legea pensiilor din 19 2. sporul de cel mult cinci ani prevăzut de acest articol, se va acorda și ofițerilor și asimilaților lor scoși din oficiu din serviciul activ al armatei pentru limită de vârstă, în caz când nu vor avea 35 ani de serviciu și numai până la completarea acestui termen;

Acelaș spor, însă numai până la maximum de doi ani se va acorda, în condițiunile de mai sus și celor demisionați sau puși în retragere din oficiu pentru infirmități;

Considerând că în speță din certificatul No 2/2913 al comandantului regimentului Vasile Lupu No. 36 aflat la dosar, Curtea de apel constatând în fapt că intimatului Maior Th. Pamfilii a demisionat din armată, fără să aibă 35 ani de serviciu, bine această instanță i-a sporit anii serviți până la împlinirea acestui termen, încă cu doi ani și i-a calculat la pensie adausul de 1/60

asupra mediei soldei. — pe zece ani în loc de opt cum calculase comisiunea pensiilor;

Considerând că obiecțiunea părții recurente din motivul de casare, susținută și dezvoltată astăzi în instanță că sporul anilor de serviciu, nu poate fi acordat intimatului care beneficiază deja de dispozițiunea de excepție a legii pensiilor militare din 1889, nu este întemeiată, căci atât în ce privește aplicarea legii pensiilor din 1889, cât și sporul până la maximum de doi ani, pentru completarea a 35 ani de serviciu pentru ofițerii demisionați înainte de a împlini acest termen, sunt excepțiuni prevăzute de legea generală a pensiilor din 1902, cu modificările ei ulterioare și anume: prima prin art 2 § 1 lit. d, și a doua tot de acelaș art § 3 ultimul aliniat adăogat prin legea dela 13 Aprilie 1913. În vigoare la data asezării intimatului la pensie de comisiunea pensiilor, cari modificări fac parte din aceeaș lege generală de pensuni, și cari urmează să se aplice tutlor ofițerilor cari ies la pensie sub imperiul acestei legi, fără nici-o distincțiune;

Că dar motivul de casare nefiind fondat, recursul călă să fie respins;

Pentru aceste motive Curtea respinge, etc

C NSLIUL PERMANENT DE REVIZIUNE

Audiența dela 20 Noembrie 1913

Președinea d-lui General BOGDAN, președinea

Soldatul completaș Grünberg Mendel, condamnat pentru insulta superiorului, prin scrieri

Deciziune No. 61

Tribunale militare. — Competința lor de a judeca atât infracțiunile de drept comun cât și delictele politice și de presă cu caracter militar — Ofițeri de rezervă. — Competința consiliului de război și de revizie de a-i judeca pentru insulta superiorului prin mijlocul presei chiar când sunt sub arme — Controlul consiliului de revizie asupra hotărârilor consiliului de război. — Admiterea probei cu martori. — Chestiuni de apreciere — Chestiuni puse membrilor consiliului. Dacă e nevoie ca chestiunile să cuprindă anume expresiunile injurioase adreseate superiorului. — (Art 103 și 105 din Constituție, art 53 și 217 din codul justitiei militare).

1) Pe temeiul principiului din art. 105 din constituție, prin codul justitiei militare s'a creat pentru delincenți militari ca jurisdicțiune specială consiliile de război ca instanță de fond și consiliul de revizie ca instanță de drept, dând primelor o organizare similară jurului, atât în ce privește compunerea lor, cât mai ales în ce privește procedura de judecată cu dreptul de a se pronunța atât asupra faptului cât și asupra aplicării pedepsei, așa că prin aceasta legiuitorul nostru s'a conformat dispozițiunilor art 103 din Constituție dând în competența tribunalelor militare atât judecarea faptelor cu caracter militar cât și a tuturor infracțiunilor de drept comun cum și a delictelor politice și de presă cari ar fi săvârșite de către justifiabili de aceste tribunale.

2) După art 53 § 3 c j m, ofițerii de rezervă și gradele inferioare din conediu nelimitat și rezervă când sunt sub arme, sunt justifiabili de consiliul de război numai pentru crimile și delictele prevăzute de art. 211, 214 216 și 217 din c j m. comise din cauza sau cu ocaziunea serviciului militar iar art 217 prevede și pedepsele faptul de insulta superiorului prin cuvinte, gesturi amenințări și orice fel de scrieri; că, prin expresiune generică, «prin orice fel de scrieri» legiuitorul n'a făcut nici-o distincțiune, dând în competența tribunalelor militare și insulta săvârșită prin presă.

3) Deși aparține instanțelor de fond a se pronunța în mod suveran asupra stabilitii faptelor incriminate, totuși hotărârile lor sunt supuse controlului consiliului permanent de revizie în privința calificărei legale a faptelor imputate;

Prin urmare consiliul permanent de revizuire este în drept ca examinând faptele, să constate că bine consiliul de război a calificat de insultă faptul săvârșit, întrucât el întrunește toate elementele acestui delict.

4) Admiterea probei cu martori este lăsată la aprecierea instanței de fond

5) Pentru respectul ce se datorează justiției, nu este necesar să se treacă în chestiunile puse de consiliul de război expresiunile injurioase adresate superiorului.

S'a ascultat apărarea reprezentată prin d-nii avocați Mile și Sadoveanu în dezvoltarea motivelor de anulare;

Pe d-l substituit de comisar regal Maior Homoriceanu în concluziuni, și în fine apărarea care a avut ultim cuvântul.

Consiliul.

După ce a deliberat, în lipsa comisarului regesc și a greșerului, conformându-se dispozițiilor art 69, 71 și 159 din codul de justiție militară, a pronunțat următoarea decizie asupra recursului făcut de soldatul complexat Grünberg Mendel, contra sentinței No. 76, pronunțată de Consiliul de rebel corpul V și prin care a fost condamnat la 4 luni închisoare pentru insulta superiorului prin scrisori

Asupra motivelor I și al II-lea:

I. «Rău și fără de competență consiliul de război al Corpului al V-lea de armată a judecat faptele imputate soldatului complexat Grünberg Mendel în adevăr, dacă cel dat judecății s'a făcut vinovat de vreun delict în tot cazul e vorba de un delict de presă, de oarece el a fost comis pe calea presei, acuzatul fiind dat judecării pentru articolele publicate în ziarul «Dimineața» Prin art 24 din Constituție deferă judecarea delictelor de presă Curților cu juri afară de acele relative la Suveranul țării familiei regale și suveranilor străini.

«Consiliul de război neprimind această cerere de declinare de competență, a violat deci art 24 din Constituție — lege în materie de presă»

II. «Art. 217 combinat cu 53 din c. j. m. nu se pot aplica recurentului fiindcă în el se vorbește despre insultele aduse superiorilor «prin orice scrieri» și nu se pomenește de «scrierea tipărită» de insulta adusă prin presă, pentru bunul cuvânt că legiuitorul din 1894 nu putea vorbi și înțelege ca prin o lege specială să întindă și la presă competența justiției militare călcând el însuși Constituția care prin art. 24 se împotrivesc acestei extinderi. Interzicând în materie de presă arestul preventiv și statuând că nici o lege excepțională nu se va putea întinși în această materie».

Având în vedere art. 131 din Constituție prin care se dispune a se face în cel mai scurt timp legi speciale, între altele și asupra justiției militare;

Considerând că dacă constituanta din 1866 a dispus crearea unei asemenea legi, apoi aceasta a făcut-o cu scopul de a da militarilor o jurisdicțiune proprie, care să-i judece nu numai pentru faptele ce ar avea înclinare cu serviciul militar, dar și pentru cele de drept comun;

Că existența pentru armată a unei jurisdicțiuni speciale se justifică nu numai pe necesitatea de a se reprimă anumite fapte neprevăzute de codul penal, ce sunt în strânsă legătură cu însăși ființa armatei, dar și pe interesul ce și pentru faptele de drept comun militarilor să nu poată fi sustrași dela judecătoria lor naturală, dați de lege pentru timpul când se găsesc în controalele armatei;

Având în vedere și art 105 din Constituțiune, care stabilește principiul că toate afacerile criminale, delicta de presă și cele politice sunt de competența juriului;

Considerând că pe temeiul acestui principiu, prin codul justiției militare pus în aplicare în 1873, s'a creat pentru delinșenții militari ca jurisdicțiune specială consiliile de război ca instante de fond și consiliul de reviziune ca instanță de drept, dând primelor o organizare similară juriului atât în ceea ce privește compunerea lor,

cât mai ales în ceea ce privește procedura de judecată, cu singura deosebire că numărul membrilor a fost redus la cinci având dreptul a se pronunța atât asupra faptului, cât și asupra aplicării pedepsei;

Considerând că prin acest sistem de organizare legiuitorul nostru s'a conformat întocmai dispozițiilor art. 103 din Constituție, dând astfel în competența tribunalelor militare atât judecarea faptelor cu caracter militar cât și a tuturor infracțiunilor de drept comun, precum și a delictelor politice și de presă cari ar fi săvârșite de către justițiabili de aceste tribunale;

Considerând că, dacă nicăiri legea nu definește delinșenții de presă toți, din textul și spiritul art. 24 din Constituție care proclamă libertatea ce are oricine «de a comunica și publica ideile, opiniunile sale prin viu grai, prin scris și prin presă» reese că legiuitorul constituțiant nu a garantat libertatea de a-si manifesta opiniunile, cugetările și sentimentele sale în orice materie decât acelei cetățean, care atât sub raportul persoanei cât și sub raportul faptului ar esi din categoria celor justițiabili de tribunalele militare;

Considerând că, a admite să se acorde o asemenea garanție excepțională de libertate tuturor delinșenților militari pentru delicta prevăzute de codul justiției militare înseamnă de deoparte a înlătura intențiunea legiuitorului care a introdus acea garanție numai pentru cetățenii neșupusi jurisdicțiunei militare, iar pe de altă a întinde și a aplica acea garanție și în cazurile în cari presa n'a fost întrebuințată decât ca instrument pentru săvârșirea unui atac contra proprietății unor persoane, unei instituțiuni, etc. acte ce nu au nimic comun cu libertatea presei, consfințită într'un scop social;

Având în vedere textul art. 53 § 3 C. J. M., după care ofițerii de rezervă și gradele inferioare din concediu nelimitat și rezervă când nu sunt sub arme, sunt justițiabili de consiliile de război numai pentru crimele și delicta prevăzute de art. 211, 214, 216 și 217 C. J. M., comise din cauza sau cu ocaziunea serviciului militar;

Având în vedere și art. 217 c. j. m., care prevede și pedepseste faptul de insulta superiorului prin cuvinte, gesturi amenințări și orice fel de scrieri;

Considerând că motivul formulat și dezvoltat de apărare cum că art. 217 c. j. m., nu putea fi aplicat recurentului, întrucât acest art. nu pedepseste insulta prin scriere tipărită, este nefondat, de oarece prin expresiunea generică «prin orice fel de scrieri» legiuitorul n'a făcut nici o distincțiune, dând în competența tribunalelor militare și insulta săvârșită prin presă;

Considerând că acest mod de interpretare a fost confirmat și de Inalta Curte de casațiune prin decizia sa No 334 din 1902, afirmând că legiuitorul constituțiant, în vederea unui interes social și pentru a menține disciplina militară a derogat în această privință dela principiile generale în ceea ce privește armata;

Că astfel fiind, motivul întâi și al doilea sunt nefondate și ca atare trebuiesc respinse.

Asupra motivului al III-lea:

III. «Rău și fără cale, consiliul de război, n'a declarat art. 217 și 58 c. j. m., din legea din 1894 ca inconstituționale și prin consecință n'a refuzat să le aplica deoarece ele sunt în flagrantă contradicție cu Constituția.

«Ultima jurisprudență a Inaltei Curți de Casațiune în afacerea tramvayelor comunei București, a stabilit precedentul, că instanțele judecătorești pot să pipăie constituționalitatea legilor și deci să refuze aplicarea lor când sunt în contradicție cu pactul nostru fundamental»

Având în vedere că din discuțiunea motivelor de mai sus stabilându-se până la evidență că dispozițiunile art. 53 și 217 din c. j. m. sunt constituționale, urmează că și acest al treilea motiv să fie respins;

Asupra motivului al IV-lea:

IV. «Rău și fără cale și violând art 217 c. j. m., consiliul de război a aplicat o pedeapsă recurentului, deoarece dacă i se poate face o imputare, este că el a calomniat, nu a insultat pe superiorii săi Ori, art. 217 nu pomeneste decât de ofensa ori insulta superiorului nu și de calomnierea lui. (Casația în afacerea Iacob Țăranu).»

Având în vedere că în orice urmărire penală, consiliile de război pentru justificarea aplicărilor pedepsii au a deslega două chestiuni distincte: una relativ la stabilirea faptelor încredinate și alta la calificarea lor legală;

Considerând că desi aparține instanțelor de fond a se pronunța în mod suveran în prima chestiune totuși, hotărârile lor sunt esențialmente supuse controlului consiliului permanent de revizuire în privința calificării legale a faptelor imputate;

Având în vedere dispozițiunile art. 53 și 217 c. j. m., precum și textul art 294 c. p. c.;

Considerând că, consiliul permanent de revizuire pentru exercitarea controlului său comparând calificarea atribuită în speță cu faptele la care s'a aplicat, constată că consiliul de război bine a caracterizat faptul comis de recurent denumindu-l insultă, deoarece dânsul intruneste toate elementele acestui delict și ca atare cu competență a judecat și condamnat pe recurent.

Că astfel fiind și acest motiv urmează a fi respins.

Asupra motivului al V-lea:

V. Omisiune esențială și violarea dreptului de apărare întru cât pedeparte consiliul de război nu se pronunță asupra incidentelor No. 4 «calomnie nu insultă» și întrucât respinge proba cu martori cerută de acuzat pentru a dovedi adevărul faptelor puse în sarcina superiorilor care se pretindeau insultați; probă care dacă s'ar fi făcut ar fi urmat ori achitarea lui ori micșorarea pedepsii. Mai mult încă denaturază mijlocul acesta de apărare deoarece pretinde că recurentul ar fi cerut proba cu martori pentru a dovedi că faptele descrise de el s'ar fi petrecut și în alte corpuri de armată, pe când în fapt, prin cererea scrisă și atașată la dosar noi apărătorii lui am cerut în prima linie dovada cu martori pentru a dovedi adevărul celor afirmate de el»

Având în vedere textul art 118 c. j. m., după care consiliile de război sunt tinute a se pronunța printr-o hotărâre asupra oricărei excepțiuni sau incident ridicat în timpul dezbaterilor;

Având în vedere sentința supusă recursului;

Considerând că afirmațiunea apărării că consiliul de război al corpului 5. cu ocaziunea judecării acestei afaceri ar fi omis a statua asupra incidentului prin care lindea a se arăta că fapta recurentului ar constitui o calomnie iar nu o insultă, este nefondată întrucât din moment ce se constată din sentință că consiliul s'a declarat competent a judeca pe recurent, urmează dela sine că incidentul ridicat a fost respins odată cu celelalte.

Considerând că, după doctrină admiterea probei cu martori este lăsată la suverana apreciere a instanțelor de fond;

Că astfel fiind și motivul al V-lea este nefondat și în consecință urmează a fi respins.

Asupra motivului al VI-lea:

VI. «Greșită aplicare și violarea art 217 al. 2 codul justiției militare. În adevăr. Consiliul de război a condamnat pe recurent cu aplicarea textului citat pentru insulta superiorului, deși din verdict nu se constată că delictul imputat ar fi fost săvârșit fie în timpul fie măcar cu ocaziunea serviciului ori condamnarea recurentului nu poate avea o bază legală decât atunci când ar fi săvârșit delictul numai în aceste două ipoteze pe cari le prevede art 217 C. J. M.»

Având în vedere că acest motiv a fost retras în sentința de apărare, așa că nu s'a mai intrat în discuțiunea lui;

Asupra motivului al VII-lea:

VII. «Violarea art 125 c. j. m. Acest articol cere ca președintele consiliului să formuleze chestiunile la cari consiliul trebuie să răspundă specificând în fiecare chestiune principală faptul ce se impută acuzatului cu caracterele specifice și juridice ale infracțiunii ce i se pân în sarcină, pentru ca judecătorii să poată aprecia fiecare element al imputării și să răspundă în cunoștință de cauză. Ori, în speța acuzatului fiind vorba de insultă prin scrieri, președintele trebuia să arate în chestiunile puse consiliului și expresiunile pretinse ocarătoare sau injurioase pentru a se putea vedea dacă constituiesc în adevăr insulta superiorului iar nu să se servească de expresiunea vagă, dacă este culpabil pentru faptul de insulta superiorului prin scrieri, prin aceea că a insultat prin ziarul «Dimineața» pe cutare superior.»

«Pentru aceste motive cerem anularea sentinței No. 78/913 a consiliului de război al corpului 5 de armată»

Având în vedere textul art 125 c. j. m. care enunță ordinea în cari trebuiesc formulate chestiunile ce se pun consiliului;

Considerând că, după doctrină, prima chestiune trebuie să se refere la faptul imputat și să conțină în sine toate elementele lui constitutive;

Că alegațiunea apărării că ar fi fost necesar să se treacă în chestiune și vorbele injurioase sau expresiunile ocarătoare pentru a se putea aprecia dacă faptul imputat constituie în adevăr delictul de insulta superiorului, este nefondată, de oareca pentru respectul ce datorăm justiției asemenea expresiuni injurioase nu pot fi reproduse în chestiunile de culpabilitate;

Că astfel fiind și acest motiv urmează a fi respins ca nefondat;

Pentru aceste considerente văzând și dispozițiunile art 160 c. m. j., Consiliul permanent de revizuire al armatei în unanimitate de voturi și în unire cu concluziunile substitutului de comisar regal, respinge, recursul făcut contra sus menționatei sentințe și ordonă executarea ei

(84) General Bogdan; Colonel Ruso; Colonel Hiescu; Maior Vasile cu; Maior Anastasiade

Grefier, (s) G. N. Broșteanu

NOTA.—Această deciziune a rămas definitivă prin respingerea ca inadmisibil de către Inalta Curte de casație a recursului făcut, în ziua de 17 Decembrie cor. (N. R.).

TRIBUNALUL JUDEȚULUI DORHOI

Audiența dela 12 Septembrie 1913

Președinția d-lui M. BALASSAN judecător

Sentința civi. No. 272

Acțiuni posesorii — Ercii. — Dacă ei au exercițiul acțiunii posesorii

Ercii neputând dobândi imobile rurale în România, n'au exercițiul acțiunilor posesorii pentr-atari imobile.

S'a prezentat apelantul Vasile Axinte, asistat de d-l avocat Gh. Florescu lipsind intimatul Sinca sin Leiba zis Pătureanu, reprezentat prin moștenitorii săi Avram Baras etc.

D-l avocat G. Florescu din partea apelantului declară că renunță la martori; apoi, în fond, a susținut că reclamantul s'a plâns la prima instanță că apelantul V. Axinte din Darabani i-a răpit o bucată de pământ, însă nu spune că aceasta a făcut-o cu violență, pentru

ca în conformitatea art. 60 din legea jud. de ocoale să fie dispensat de a face proba cerută de numerile 2 și 3, adică că înainte de deposedare a posedat cel puțin un an și decât posesiunea însușește condițiunile cerute de art. 1846 și 1847 C. civ., adică dacă avea o posesiune care să ducă la prescripție; apoi intimatul, care este evreu, nu putea, după art. 7 din Constituție, să dobândească imobile rurale și ca atare nu putea stăpâni pământul din litigiu ca titlu de proprietar și deci n'are acțiune posesorie;

Tribunalul,

Având în vedere susținerile și concluziunile puse de apelant prin avocatul său și lucrările dela dosar;

Având în vedere că prin acțiunea dela prima instanță reclamantul Simon sin Leiba zis Puțureanu, acum defunct și reprezentat prin moștenitorii săi, se plânge în contra apelantului de astăzi, V. Axinte, pentru faptul că acesta pe nedrept la tulburat în posesiunea cătımii de 12 stăneni pământ situat în Darabani, care este comună rurală;

Considerând că în primul loc și înainte de a discuta dacă acțiunea de față întrunește condițiunile prevăzute de art. 60 din vechea lege a judecătorilor de ocoale, este a se vedea mai întâi dacă reclamantul de atunci, Simon sin Leiba zis Puțureanu, poate sau nu dobândi imobile rurale în România;

Considerând că după dispozițiunile art. 7, al. 5 din constituție numai români, sau cei naturalizați români pot dobândi imobile rurale în România;

Văzând că atât la prima instanță, cât și înaintea Tribunalului reclamantul n'a dovedit cu nimic că are dreptul de a dobândi imobile rurale, și cum în specie se constată că numitul este evreu, iar pământul din litigiu este pământ rural, tribunalul din lipsa acestei dovezii și fără a mai discuta celelalte condițiuni cerute în acțiunile posesorii, cată a admite apelul pârâtului și a respinge reclamațiunea dela prima instanță ca nefondată;

(s) M. Balassan; Eugen Codrescu

Curtea de apel din Liège

— 9 Iulie 1911 —

Testament.—Legat.—Persoană necertă.—Nulitate.

Testamentul prin care testatorul însărcinează pe legatarul său universal de a ramor un lucru sau o sumă de bani persoanei căreia el va crede de cuviință, trebuie să fie anulată fiindcă cuprinde un legat făcut unei persoane necerte ¹⁾.

OBSERVAȚIE. — Legatul făcut unei persoane necerte este nul, pentru că nu se cunoaște persoana legatarului. «*Incerte personae legatum inutiliter relinquitur*», zice legea romană (Gaius, Instit., II, § 238). «*E nulla ogni disposizione fatta a favore di persona che sia incerta in modo da non poter essere determinata*», zice art. 830 din codul italian. Toată dificultatea este numai de a se ști ce trebuie să se înțeleagă prin persoane necerte. Prin persoane necerte trebuie să înțelegem, zice dl profesor D. Alexandresco (tom. IV, partea I-a, pag. 108, ed. a 2-a), toate acele a căror individualitate nu este nici actualmente determinată, nici susceptibilă de a fi determinată prin îndeplinirea unui eveniment arătat în testament. Vezi numeroasele exemple date de acest din urmă autor, *op. cit.*, p. 109 urm.

(N. R.)

¹⁾ Soluție identică a aceleiaș Curți (21 Decembrie 1882), Sirey 85. 4. 23.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE ¹⁾

CASATIE S. I

Recurentul G. N. Demetriade prin d-l avocat G. Bădescu.
Intimatul D. Tănăsescu prin d-l avocat Stoicescu.

Motivarea hotărârilor. — Inserarea probelor prezentate de părți și arătarea că din ele rezultă dovada acțiunii. — Dacă aceasta poate constitui o motivare în sensul cerut de lege.

Motivarea unei hotărâri rezidă în discuțiunea probelor administrate, și arătarea temeiurilor de drept și de fapt ce rezultă din studierea lor și pe care se sprijină soluțiunea procesului.

Prin urmare, faptul de a înșiră pur și simplu probele prezentate de părți și a adăoga că din ele rezultă dovada acțiunii, nu poate constitui o motivare asupra căreia controlul Curței de casațiune să se poată exercita în mod efectiv, spre a se putea decide dacă hotărârea este sau nu justificată în drept și în fapt. (Cas. s. I, deciziune 579 din 16 Octombrie 1913, prin care se casează sentința Trib. Ilfov s. III No. 122/1912).

CASATIE S. II

Recurentul Ion C. Zolă prin d-l avocat G. Constantinin.
Ministerul Public prin d-l Procuror N. I. Zamfirescu.

Bănci populare. — Sustragere de fonduri. — Delict dat în competența judecătorilor de pace. — Art. 17 l. băncilor populare.

1. Instanța competentă să instrumenteze și să judece sustragerile fondurilor dela băncile populare este judecătoria de pace, conform art. 17 din legea băncilor populare sătești modificat prin legea din 4 Aprilie 1910, această lege fiind posterioară legii judecătorilor de pace din 1 Mai 1908. (Cas. s. II, deciziune penală No. 1943, din 23 Septembrie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Tribunalului Bacău, s. II, No. 97/1913).

Recurentul Stoil I. Kahanof prin d-l avocat C. Băulescu.
Intimatul C. N. Poulief (parte civilă) prin d-l avocat V. Miculescu.
Ministerul Public prin d-l Procuror N. I. Zamfirescu.

Denunțare calomnioasă. — Intențiunea de a calomniă. — Chestie de fapt.

2. Chestiunea dacă o denunțare a fost făcută cu

¹⁾ Deciziile ale căror spețe sunt însemnate cu steluță * prezentând o importanță juridică deosebită, vor fi publicate în extenso în numerile viitoare.

intențiunea de a calomniă sau dacă, dinpotrivă, denunțul a fost făcut cu bună credință, este o chestiune de fapt de atributul suveran al instanțelor de fond și care scapă cenzurei Curții de casație, chiar dacă s'ar fi comis vre-o eroare în aprecierea faptelor deduse în instanță. (*Cas. s. II, decizia penală No. 2011, din 27 Septembrie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei C. de apel București, s. III, No. 78 913*).

Recurentul C. Cavaropol prin d-l avocat T. Constant.
Ministerul Public prin d-l avocat N. I. Zamfirescu.

Ultraj. — Magistrat stagiar. — Proces-verbal prin care el constată ultrajul. — Neadmisibilitatea combaterii prin martori. — Art. 54 al. 2 legea judec. de pace.

3. Este neadmisibilă proba cu martori în contra conținutului unui proces-verbal încheiat de un magistrat stagiar, care a fost ultrajiat în exercițiul funcțiunii sale. (*Cas. s. II, decizia penală No. 2035, din 30 Septembrie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Tulcea, No. 872/913*).

CASAȚIE S. III

Recurentul Ministerul de fin. prin d-l avocat Al. Zeuceanu.
Intimata Rada M. Gaman, lipsă.

Licențe. — Brevet. — Exercițarea comerțului de băuturi spirtoase fără a posedă mai întâi brevetul. — Contravenție. — Art. 1 și 20 l. licențelor.

1. Potrivit art. 1 și 20 din legea licențelor din 1908, nimeni nu poate vinde băuturi spirtoase decât posedând un brevet special liberat de Ministerul de Finanțe și plătind, pe lângă patentă, taxa de licență.

Plata taxei singură nu este deci suficientă pentru a face comerț cu băuturi spirtoase, căci legea mai cere formal și alte condițiuni privitoare la moralitatea aceluia care voește să exercite astfel de comerț și în vederea cărora se eliberează brevetul, fără de care comerciantul nu poate începe comerțul de băuturi spirtoase.

Așa dar, tribunalul violează art. 1 și 20 din legea licențelor, când apără de faptul de contravenție pe un comerciant care a exercitat comerțul de băuturi spirtoase fără a posedă mai întâi brevetul acordat de Ministerul de Finanțe, sub cuvânt că el plătitese dările cuvenite statului pentru comerțul de cârciumar cum și taxa pentru brevet. (*Cas. s. III, decizia No. 366, din 25 Septembrie 1913, prin care s'a casat sentința Trib. Gorj, s. II, No. 96/913*).

Recurenta Soc. anonimă pentru industria și comerțul petrolului «Aurora», lipsă.

Intimata Adm. financiară a jud. Prahova prin d-l avocat Paraschivescu.

Fonciar. — Imobile prin încorporație. — Con-

ducte de țitei. — Instalarea lor în pământ de către arendaș. — Art. 469 c. civil.

2. Tuburile unei conducte de țitei instalate de o societate petroliferă în pământul ce ține în arendă dela stat, cu îngăduirea și voința statului, devin imobile prin încorporațiune, conform art. 469 c. civil și deci sunt supuse impozitului fonciar, acest impozit trebuind a fi plătit de acel ce profită de venitul conductei încorporate terenului. (*Cas. s. III, decizia fiscală No. 397, din 10 Septembrie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei comisiei de apel din jud. Prahova, No. 710/913*).

NOTĂ. — Vezi și decizia fiscală, Cas. III, No 433, din 17 Septembrie 1913.

R. B.

BIBLIOGRAFIE

Căutarea paternității după legea din 16 Nov. 1912

de

ALBERT WAHL

Profesor de drept civil la Facultatea de drept din Paris
Recueil Syrey—Paris—1913

Apărută prea curând după votarea legii, spre a putea fi în legătură cu jurisprudența, această lucrare este mai mult un rezumat al desbaterilor parlamentare ce au avut loc, o critică a noiei legi și o arătare a lacunelor ei.

D-l Wahl analizează noua lege fără a avea prea multă încredere în rezultatele ei, susținând că ea va tinde a face mai circumspecți pe seducătorii ce vor căută a scapă de copii înainte de naștere sau se vor feri de a scrie, cu atât mai mult cu cât proba cerută de noua lege e grea.

«Materialmente maternitatea poate fi probată — zice autorul — paternitatea nu poate decât fi prezumată. E rar aproape imposibil de a avea probe precise de paternitate. Legea a edictat presumpții puține, ba chiar a permis proba contrară și interzice în mod absolut recursul la proba ce edictează atunci când vre-o împrejurare oarecare face această probă suspectă». Probele fiind limitate judecătorii vor fi siliți a respinge acțiuni având convingerea că sunt fondate.

Autorul arată cum copilul se va găsi în diferite circumstanțe ca al mai multor tați arătați de diferite hotărâri. D-l Wahl critică citarea din legea copiilor incestuoși și adulterini zicând că cel puțin în cazul în care căsătoria între femeia adulteră și complicele ei care nu ar fi căsătorit ar fi posibilă, ar fi trebuit admisă cercetarea paternității. Critică nedeslușirea retroactivității. Fiecare caz în care e permisă cercetarea paternității e cercetat în parte și comentat.

Paris 13/26 Dec. 1913

Theodor N. Mandrea

Ecouri dela examenele de drept

L

— Ce elemente se cer, pentru ca o servitute să ia naștere?

— Să existe o persoană, care să exercite servitutea și servitutea se poate stabili numai asupra imobilelor.